

Arrest

nr. 197 650 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 5 oktober 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2015 werd ingediend door :

[...]

allen:

adres: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds maart 2009 ononderbroken in België zouden verblijven; zij sterk geïntegreerd zouden zijn; zij verschillende stukken zouden voorleggen betreffende de door hen gevolgde lessen Nederlands en cursussen en er sprake zou zijn van een buitengewone inzet door betrokkenen; L. een attest van inburgering zou voorleggen; betrokkenen ondertussen ook de Nederlandse taal zouden spreken en zij daarvoor diverse lessen zouden hebben gevolgd; zij onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn en vloeiend Nederlands zouden spreken en zij onmiddellijk zouden kunnen beginnen werken en zij ten zeerste werkbereid zouden zijn; zij bereid zouden zijn om een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van hen zou verlangd worden; betrokkenen diverse steunverklaringen zouden voorleggen van vrienden, kennissen, burens, leerkrachten enzovoort die de goede wil en inzet van betrokkenen zouden bevestigen; betrokkenen totaal verankerd zouden zijn in onze samenleving; er een duurzame lokale verankering zou zijn met België en dit zowel op basis van integratie, op economisch vlak en op sociaal vlak; er sprake zou zijn van bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenleving en er hierdoor zeer sterke sociale banden zouden zijn ontstaan met België en zijn autochtone bevolking; door voorlegging van de uitgebreide stukkenbundel zou worden getracht om aan te tonen dat betrokkenen op een uitermate goede wijze zouden geïntegreerd zijn, doch nog meer dan dat, zij sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking zouden hebben; zij diverse cursussen Nederlands, inburgering en maatschappelijke oriëntatie zouden hebben gevolgd, betrokkenen vele vrienden en kennissen zouden hebben en zij een groot sociaal netwerk zouden hebben en werkbereidwillig zouden zijn en zij sterke sociale bindingen zouden hebben met België en L. ter staving een attest van inburgering, een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten van de module, een inschrijvingsformulier cursist CVO schooljaar 2014-2015, een verklaring dd. 11.03.2013 omtrent de gevolgde Nederlandse lessen, een bewijs taalstage, een bewijs kandidaatstelling schoolraad voorlegt en er getuigenverklaringen en arbeidskaarten van betrokkenen aan het dossier worden toegevoegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen reeds sinds maart 2009 in België zouden verblijven, zij onderwijs zouden volgen en de onderbreking van het schooljaar niet zou kunnen worden geëist. De schoolattesten van de kinderen zouden worden voorgelegd. De belangen van de kinderen zouden

geenszins gebaat zijn bij het terug naar het moederland moeten, integendeel zij zullen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. De kinderen zouden school lopen in België samen met hun klasgenootjes, in het Nederlands, een terugkeer zou onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen hebben voor de kinderen van betrokkenen. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden teniet gedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Ter staving worden er een schoolattest (A.), een getuigschrift van basisonderwijs (A.), een diploma van secundair onderwijs (K.), een rapport OKAN eindadvies (K.), een aanwezigheidsattest RVA (A.), een schoolattest (K.), een schoolattest (A.) voorgelegd.

Voor wat betreft K. en A. dient er opgemerkt te worden dat zij meerderjarig en bijgevolg niet meer schoolplichtig zijn. Zij kunnen op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

Voor wat betreft de scholing van minderjarig kindje A., dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde artikel 3 IVRK, de loutere vermelding van dit artikel kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform dit artikel. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 03.03.2009, werd afgesloten op 10.12.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 30.04.2013, werd afgesloten op 25.06.2014 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde procedure, ingediend op 13.11.2014, werd afgesloten op 22.09.2015 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar en negen maanden voor de eerste aanvraag, minder dan één jaar en twee maanden voor de tweede procedure en iets meer dan tien maanden voor de derde aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij afkomstig zouden zijn uit Rusland en dat zij de Tsjetsjeense nationaliteit zouden hebben. Ze zouden hun moederland zijn ontvlucht voor geweld en terreur. Het politieke en sociaal-economische klimaat zou nog altijd niet gezond zijn in Rusland, de toestand zou er nog steeds onveilig zijn. De FOD Buitenlandse zaken zou tot op vandaag een uiterst negatief reisadvies geven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Betrokkenen zouden niet kunnen terugkeren naar hun land. Ter staving voegen zij een beslissing van de rechtbank (verlenging van vervallen appelatie-termijn) dd. 26.08.2014, krantenartikels en het negatief reisadvies voor Rusland door de FOD Buitenlandse Zaken toe.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de beslissing van de rechtbank dd. 26.08.2014 reeds werd voorgelegd bij de asielinstanties. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat betreft de krantenartikels (algemene informatie omtrent de legerdienst in Rusland), dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels gaan over de algemene situatie voor wat betreft de legerdienst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen

onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ook de vermelding van het negatief reisadvies voor Rusland door de FOD Buitenlandse Zaken, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit betreft immers een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor artikel 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen halen aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland". België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name het toegevoegde attest dd. 21.10.2014 op naam van L., het attest huisartsenpraktijk ivm L. en een attest in het Russisch met vertaling op naam van L.) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van

26.04.2012). Op 08.05.2014 werd betrokkenen hun laatste medische aanvraag negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring zouden hebben gehad met de strafrechter en bij hun weten er lastens hun ook geen strafonderzoek hangend zou zijn en er derhalve geen sprake of zelfs vermoeden zou kunnen zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan dat zij hun aanvraag formeel niet enkel zouden wensen te steunen op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, maar dat zij vragen om te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet kunnen beroepen op een wet of regelgeving die op dit moment nog niet bestaat. Verder specificeren zij niet op welke wetgeving zij zich dan wel dienstig zouden wensen te beroepen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt :

“Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en het gelijkheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat de bestreden beslissing onder meer stelt dat wat betreft de scholing van minderjarig kind A., verzoekers niet aantonen dat scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen.

Dat de duur van de asielprocedures, nl. iets meer dan één jaar en 9 maanden voor de eerste aanvraag, minder dan 1 jaar en 2 maanden voor de tweede aanvraag en iets meer dan 10 maanden voor de derde aanvraag, niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Dat de vermeende schending van art. 3 EVRM, ingeval van terugkeer, niet is aangetoond.

Dat verzoekers wel degelijk de mogelijkheid hebben om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van art. 9 van de vreemdelingenwet bij de Belgische 4 diplomatieke post in het land van herkomst en ten slotte dat de ingeroepen medische elementen, met name de bijgevoegde medische attesten buiten de toepassing van art. 9bis vallen.

Terwijl de aanvraag cfr. art. 9bis van verzoekers ten onrechte onontvankelijk werd verklaard en de aangehaalde elementen wel degelijke buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

1.

Dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 hebben aangehaald dat verzoeksters kind A. in België onderwijs volgt en regelmatig ingeschreven is in een Nederlandstalige school (dit sinds 2009).

Verzoekers hebben gesteld dat de onderbreking van een schooljaar voor A. een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster verwijst naar de volgende rechtspraak :

arrest nr. 93.760 van 6 maart 2001 van de Raad van State :

“(…) que l’obligation d’interrompre une année scolaire, fût-elle maternelle, pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d’origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges sur place, une demande d’autorisation de séjour » (arrêt n° 93.760, 6 maart 2001, X et Y/c Etat belge).

Vrije vertaling: « ...dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs ingeval het de kleuterschool betreft, een omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt, zowel voor een kind als voor de ouders, om naar hun land van herkomst terug te keren of naar een land waar ze gemachtigd zijn om te verblijven om er bij de Belgisch diplomatieke autoriteiten een verblijfsmachtiging aan te vragen ».

Deze rechtspraak bevestigt dat het feit dat verzoeksters kind een schooljaar dient te onderbreken -de bestreden beslissing werd genomen op 05.10.15, aldus tijdens het schooljaar- een buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom de aanvraag niet kan worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke dienst in Rusland.

A. is op 8-jarige leeftijd België binnengekomen en verblijft er sindsdien onderbroken. Zij is thans 14 jaar oud en volgt nog steeds onderwijs in België.

In de bestreden beslissing gaat men er volledig aan voorbij dat 'A.'s moedertaal Tsjetsjeens is en dat zij de laatste zes jaar les heeft gevolgd in het Nederlands.

A. spreekt met haar familie Tsjetsjeens en met haar vriendjes Nederlands.

Zodoende heeft A. nagenoeg geen kennis van het Russisch, zodat zij onmogelijk in deze taal in RUSLAND onderwijs kan volgen.

Een terugkeer, zelfs tijdelijk, zou in het bijzonder voor minderjarig kind A., bovendien psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen hebben.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het school lopen en de aangeknoopte relaties van het kind vallen immers onder de notie “privé-leven” van artikel 8 EVRM, dat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie-, en gezinsleven waarborgt (zie Slivenko/Letland, arrest 09.10.03, n° 48321/99, zie website EHRM; Dalia/Frankrijk, arrest 19.02.1998, Recueil 1998-I, pp. 88-89, §§ 42-45).

Een inmenging in het grondrecht neergeschreven in art. 8 EVRM is slechts toegestaan indien drie voorwaarden zijn vervuld; er dient een wettelijke basis voorhanden te zijn, een wettig doel moet worden nagestreefd en de inmenging moet noodzakelijk zijn in democratische samenleving (art. 8, lid 2 EVRM).

Er kan in casu geen sprake zijn van een wettig doel, zoals het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen zoals bepaald in art. 8, lid 2 EVRM.

Evenmin kan dergelijke inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. De maatregel van inmenging dient namelijk een rechtvaardig evenwicht na te leven tussen enerzijds, de belangen van het individu en anderzijds, de belangen van de samenleving (zie rechtspraak EHRM: o.m. arrest Slivenko/Letland, o.c.).

Het belang van het kind wordt in casu niet gerespecteerd zodat er geen sprake kan zijn van enig evenwicht.

De bestreden beslissing schendt in deze zin tevens artikel 8 EVRM gelezen in samenhang met de artikelen 3, 6 en 16 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (bekrachtigd door BELGIE op 16.12.1991).

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen ongeacht of deze worden genomen door rechterlijke instanties of bestuurlijke autoriteiten, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Verder zijn de Staten, partij van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, verplicht om, overeenkomstig art. 6 van het Verdrag, de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen.

2.

Dat de duur van de asielprocedures wel degelijk onredelijk lang is.

De asielprocedures van verzoekers duurden van :

- 03.03.09 tot 08.12.10;*
- 30.04.13 tot 23.06.14;*
- 13.11.14 tot 18.09.15.*

Dat de duur van allee asielprocedures diende te worden samengeteld (!).

De asielaanvragen, ingediend op grond van nieuwe elementen, werden immers telkens in overweging genomen en werden grondig onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De totale termijn van de asielprocedure bedraagt aldus ca. 45 maanden, hetzij 3 jaar en 9 maanden.

Deze termijn is voor verzoekers als gezin met een minderjarig schoolgaand kind manifest onredelijk.

In de instructie van 26.03.09 van de Minister van Migratie- en asielbeleid (en de vernietigde instructie van 19.07.09) werd bevestigd dat een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar voor families met schoolgaande kinderen een bijzondere omstandigheid uitmaakt die de indiening van de aanvraag in BELGIE rechtvaardigt.

Uit deze instructie volgde tevens dat de duur van meerdere asielprocedures kon worden samengeteld.

De lange duur van de samengetelde asielprocedures is geenszins te wijten aan verzoekers, die gezien de aanwezigheid van nieuwe elementen een nieuwe asielaanvraag indienden.

Het behoorde aan de asielinstanties om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen.

Uit de administratieve praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat in het verleden meerdere asielprocedures werden samengeteld én dat een lange asielprocedure -3 jaar voor gezin met minderjarig schoolgaand kind- werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Doordat de bestreden beslissing in casu de asielprocedures niet samentelt en de lange asielprocedure niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid, schendt de beslissing het rechtszekerheidsbeginsel (zie ook arrest R.v.St. n° 157.452 dd. 10.04.06).

Gelet op de praktijk in het verleden hadden verzoekers er zich immers aan verwacht dat ook voor hun aanvraag de lange asielprocedure als buitengewone omstandigheid zou worden aanvaard.

De bestreden beslissing werd niet afdoende gemotiveerd; zij motiveert niet waarom in casu de lange asielprocedure niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Dat de bestreden beslissing bovendien het gelijkheidsbeginsel schendt alwaar in het verleden voor personen die zich in dezelfde situatie bevinden de aanvraag wél ontvankelijk werd verklaard doordat de lange asielprocedure als buitengewone omstandigheid werd aangenomen.

De aanvraag van verzoekers diende derhalve ontvankelijk te worden verklaard en diende ten gronde te worden behandeld.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat het middel ernstig is.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.2.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat zij voldoen aan alle voorwaarden en dat zij dus niet snappen waarom zij een negatieve beslissing mochten ontvangen, terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

2.2.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.2.5. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State met nr. 93.760 van 6 maart 2001, waaruit moet blijken dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken een buitengewone omstandigheid kan vormen. Zij wijzen op het feit dat de jongste dochter slechts acht jaar oud is, en enkel Tsjetsjeens en Nederlands beheerst, doch geen Russisch, zodat zij geen onderwijs in het Russisch kan volgen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Daarenboven behelst de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten, maar spreekt deze zich uit over de aanvraag om verblijfsmachtiging, die, in geval van een gunstige beslissing, aanleiding kan geven tot een eerste machtiging tot verblijf van een jaar (artikel 13, §1, van de vreemdelingenwet). Artikel 74/14, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden verlengd wanneer er schoolgaande kinderen zijn. De vraag of de kinderen het schooljaar kunnen beëindigen houdt bijgevolg verband met de termijn van een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten en niet met de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging (van in principe een jaar).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het schoollopen:

“Betrokkenen halen aan dat hun kinderen reeds sinds maart 2009 in België zouden verblijven, zij onderwijs zouden volgen en de onderbreking van het schooljaar niet zou kunnen worden geëist. De schoolattesten van de kinderen zouden worden voorgelegd. De belangen van de kinderen zouden

geenszins gebaat zijn bij het terug naar het moederland moeten, integendeel zij zullen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. De kinderen zouden school lopen in België samen met hun klasgenootjes, in het Nederlands, een terugkeer zou onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen hebben voor de kinderen van betrokkenen. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden teniet gedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Ter staving worden er een schoolattest (A.), een getuigschrift van basisonderwijs (A.), een diploma van secundair onderwijs (K.), een rapport OKAN eindadvies (K.), een aanwezigheidsattest RVA (A.), een schoolattest (K.), een schoolattest (A.) voorgelegd.

Voor wat betreft K. en A. dient er opgemerkt te worden dat zij meerderjarig en bijgevolg niet meer schoolplichtig zijn. Zij kunnen op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

Voor wat betreft de scholing van minderjarig kindje A., dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

Derhalve werd wel degelijk geantwoord op de aangevoerde omstandigheid van het schoollopen. Waar verzoekers thans aanvoeren dat de jongste dochter het Russisch niet machtig is zodat zij onmogelijk in haar taal in Rusland onderwijs kan volgen, blijkt uit de aanvraag om verblijfsmachtiging d.d. 16 februari 2015 niet dat dit element werd aangevoerd. Zij voeren aldus thans voor het eerst een nieuwe element aan als buitengewone omstandigheid, waarover de verwerende partij zich niet heeft kunnen uitspreken.

2.2.6. Waar verzoekers in dit verband nog verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat aangezien de verzoekende partijen vanaf het begin zich ervan bewust waren dat hun situatie in België precair was, er volgens het EHRM geen aanleiding kan zijn tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie V. Noorwegen*, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstantinov v. Nederland*, par. 49; Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry Olajide Sarumil V. Verenigd Koninkrijk* (Ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov V. Letland* (Ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon V. Nederland* (Ontvankelijkheidsbeslissing)). Bovendien, zoals is gebleken hierboven, hebben verzoekers niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om hun privéleven, waaronder het schoollopen van de kinderen, verder te zetten in het land van herkomst. De verzoekende partijen maken de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in dit kader dan ook niet aannemelijk.

Verzoekers werpen verder de schending op van de artikelen 3, 6 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, maar laten na deze beweerde schending op concrete wijze aannemelijk te maken. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf zouden volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is en zij aldus niet aantonen dat zij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag dienstig kunnen invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), dient erop gewezen dat niet blijkt dat de belangen van de kinderen waarvan niet betwist is dat zij onderwijs in het thuisland kunnen genieten en zich aldus aldaar verder kunnen ontwikkelen geschaad zijn door de bestreden beslissing. Noch blijkt, zoals hoger reeds vermeld, dat het privéleven van de kinderen door de bestreden beslissing in gedrang werd gebracht. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

2.2.7. Verzoekers voeren verder aan dat de duur van de verschillende procedures onredelijk lang was en dat uit de administratieve praktijk blijkt dat een asielprocedure met een doorlooptijd van drie jaar wel degelijk wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot de duur van de asielprocedures motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 03.03.2009, werd afgesloten op 10.12.2010 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 30.04.2013, werd afgesloten op

25.06.2014 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde procedure, ingediend op 13.11.2014, werd afgesloten op 22.09.2015 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar en negen maanden voor de eerste aanvraag, minder dan één jaar en twee maanden voor de tweede procedure en iets meer dan tien maanden voor de derde aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Verzoekers betogen dat de totale duur van de asielprocedures 45 maanden bedroeg. Het betreft hier evenwel drie van elkaar onderscheiden asielprocedures, waarvan de langste, de eerste, een jaar en negen maanden heeft geduurd. Bovendien werden de asielaanvragen ingediend met ruime tussenpozen (ca. twee jaar en vier maanden voor de eerste, en ca. vijf maanden voor de tweede) en tonen verzoekers niet aan dat zij in die tussenperiodes over enige verblijfstitel beschikten. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de doorlooptijd van de verschillende procedures moet worden samengeteld. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekers wisten dat zij bij een negatieve beslissing het grondgebied zouden dienen te verlaten en dat geen van de door hen ingestelde procedures onredelijk lang heeft geduurd. Het gegeven dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze aanvragen in overweging heeft genomen en ten gronde onderzocht, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoekers maken dan ook geen schending aannemelijk van het gelijkheidsbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT